

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 220/2022
08.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца „АА.“, чији је пуномоћник Мина Јовановић, адвокат из ..., против туженог „ББ“ д.о.о., чији је пуномоћник Милан Јакшић, адвокат из ..., ради повреде жига, вредност предмета спора 60.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 933/21 од 01.10.2021. године, у седници већа одржаној дана 08.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против става првог и става трећег изреке пресуде Привредног апелационог суда 11Пж 933/21 од 01.10.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 3 П 3620/20 од 08.12.2020. године, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да је тужени неовлашћеним коришћењем знака „АА“ на роби која је обухваћена Обавештењем Управе царина број ...-...-...-...-.../.../... од дана 10.09.2018. године и то 11 комада мајица дугих рукава обележених знаком „АА“, повредио жиг број ..., те је забрањена туженом даља повреда наведеног жига и наложено коначно одузимање наведене робе и њено уништење о трошку туженог. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да измири све трошкове чувања и складиштења привремено задржане напред специфициране робе. Ставом трећим изреке, наложено је објављивање изреке пресуде о трошку туженог и то у јавним гласилима „Политика“ (рег. бр. НВ ...), „Блиц“ (рег. бр. НВ ...) и независним дневним новинама „Информер“ (рег. бр. НВ ...) у издањима за целу земљу, у року од 8 дана од достављања преписа пресуде. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 312.780,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 11Пж 933/21 од 01.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог, па је првостепена пресуда потврђена у ставу првом и четвртим изреке. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке и одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се тужени обавезе да о свом трошку ову пресуду објави у јавним гласилима „Политика“ (рег. бр. НВ ...), „Блиц“ (рег. бр. НВ ...) и независним дневним новинама „Информер“ (рег. бр. НВ ...) у издањима за целу земљу. Ставом

трећим изреке, одбијен је као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију због погрешне примене материјалног права. Из садржине ревизије произилази да ревидент побија другостепену пресуду у ставу првом и трећем изреке.

Тужилац је у одговору на ревизију оспорио ревизијске наводе, као неосноване и предложио је да Врховни касациони суд одбије ревизију. Трошкове није тражио.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) и утврдио да ревизија туженог није основана.

Побијана пресуда није захваћена битном повредом из члана 374. став 2. тачка 2 Закона о парничном поступку, на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Ревизијским наводима да није било забуне у релевантном делу јавности суштински се указује на погрешно утврђено чињенично стање на којем су засноване одлуке нижестепених судова, а што не може бити предмет оцене у ревизијском поступку у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је носилац жига са важношћу на територији Републике Србије рег. бр. ... за знак „АА“ за робу из класе 03, 09, 14, 18, 24. и 25. Међународне класификације. У поступку царинског прегледа 07.09.2018. године, Царинарница Димитровград – Градина обуставила је пуштање робе стављене у царински поступак по царинском документу CARNET ... од 05.09.2018. године по записнику о обустављању пуштања или задржавања робе од 07.09.2018. године и то робе која је по врсти мајица дугих рукава, робне ознаке „АА“ у количини 11 комада, због сумње да се робом повређује право интелектуалне својине. Увозник ове робе – тужени, вршио је увоз робе из Турске кроз Бугарску, а потом кроз Србију са крајњом дестинацијом Извозник робе је ВВ/

На основу утврђеног чињеничног стања, првостепени суд закључује да тужилац има право на заштиту жига у односу на туженог независно од тога што је реч о роби у транзиту и полази од одредбе члана 38. Закона о жиговима, који је био на снази у тренутку стављања робе у царински поступак, указујући на то да је ставом 2. тачка 1. наведеног члана прописано да носилац жига има право да другим лицима забрани неовлашћено коришћење знака, који је саобразан са његовим раније заштићеним знаком у односу на робу, односно услуге које су истоветне роби, односно услугама за које је тај жиг регистрован. Првостепени суд полази и од одредбе члана 72. Закона о жиговима, којом је прописано да се повредом права сматра свако неовлашћено коришћење знака од било ког учесника у промету у смислу одредби члана 38. и 43. став 2. наведеног закона. Полази и од одредбе члана 281. Царинског закона, према којем је установљено право носиоца жига да може забранити и другим лицима да неовлашћено користи његов знак заштићен жигом у случају транзитног промета робе, као и члана 282. истог закона који прописује овлашћење царинског органа да може

прекинути царински поступак и пуштање робе која се увози, извози или је у транзиту, ако посумња да је повређено право интелектуалне својине. Првостепени суд полази и од директиве Европске Уније 2015/2436 из 2015. године, те закључује да је тужени неовлашћено користио заштићени знак тужиоца и да је основан захтев за заштиту права на Међународни регистрован робни жиг и захтев да се утврди да је тужени пословним активностима и започињањем царинског поступка код Управе царина неовлашћено обележио знаковима означеним у садржају изреке првостепене пресуде који су заштићени жиговима тужиоца и тако повредио његово право на жиг.

Другостепени суд прихвата становиште првостепеног суда и налази да је првостепени суд на утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, када је донео одлуку садржине описане у ставу првом изреке у смислу члана 72. Закона о жиговима. Другостепени суд се позива и на одредбу члана 145. став 2. Закона о уређењу судова, којим је прописано да се судске одлуке заснивају на уставу, закону, потврђеном међународном уговору и пропису који је донет на основу закона. Другостепени суд указује и на одредбу члана 16. став 2. Устава Републике Србије, а такође се позива на Директиву Европске Уније 2015/2436 из 2015. године. У односу на став трећи изреке првостепеног суда, другостепени суд сматра да тужбени захтев којим је тражено да се објави пресуда о трошку туженог у јавним гласилима „Политика“, „Блиц“ и независним дневним новинама „Информер“ у издањима за целу земљу, није основан, па је у том делу првостепена пресуда преиначена и одлучено је као у ставу другом изреке другостепене пресуде (који став није предмет ревизије).

Ревидент оспорава правилност примене материјалног права, у делу другостепене одлуке којим је потврђена првостепена пресуда и у делу одлуке о трошковима, којом је обавезан тужени да исте накнади тужиоцу. Према његовим наводима, погрешна примена материјалног права огледа се, у битном, у томе што Привредни апелациони суд није правилно применио одредбу члана 38. Закона о жиговима, јер том одредбом није било предвиђено да се радњом транзита може учинити повреда жига и да носилац жига може забранити транзит робе, већ само увоз или извоз робе. Сматра да је погрешан став другостепеног суда да се ова правна ствар може решити применом Царинског закона, уместо језичким тумачењем Закона о жиговима, а посебно указује да се Директива Европске уније, на коју се другостепени суд позива, не може директно примењивати пред домаћим судовима, јер не представља опште прихваћена правила међународног права.

Врховни касациони суд не прихвата ревизијске наводе туженог.

У конкретном случају из утврђених чињеница произлази да је тужени увозник робе под заштићеним знаковима тужилаца. Роба је била у транзиту ради увоза у ..., а Управа царина – Царинарница Димитровград – Градина је у складу са својим овлашћењима из Царинског закона прекинула царински поступак и привремено задржала робу на којој су утиснути заштићени знакови тужилаца.

Одредбом члана 38. Закона о жиговима којим се уређује садржина, стицање и обим права носиоца жига, прописано је у ставу 2. тачка 1. да носилац жига има право

да другим лицима забрани да неовлашћено користе знак који је истоветан са његовим раније заштићеним знаком у односу на робе, односно услуге које су истоветне роби односно услугама за које је тај жиг регистрован.

Према одредби члана 72. Закона о жиговима, повредом права сматра се свако неовлашћено коришћење знака од стране било ког учесника у промету у смислу члана 38. и члана 43. став 2. истог закона.

Одредбама Закона о жиговима из 2013. године који се примењује у конкретном случају, није изричито прописано да носилац жига може забранити другим лицима да неовлашћено користе његов знак заштићен жигом и у случају транзитног промета робе. Међутим, то не значи да носилац жига нема то право, односно да је такав вид правне заштите законом искључен. То право носиоца жига је изричито установљено одредбом члана 281. Царинског закона. Царински орган је сагласно одредби члана 282. истог закона, овлашћен и по службеној дужности да може прекинути царински поступак и пуштање робе која се увози, извози или је у транзиту, ако посумња да је повређено неко од права интелектуалне својине. Осим тога, такав поступак заштите права носиоца жига познаје и одреба Директиве ЕУ 2015/2436 из 2015. године. Тим прописом је изричито прописано да носилац жига има право да забрани транзит робе обележене неовлашћеним коришћењем жигом заштићеног знака. Зато се право значење одредбе члана 38. став 2. тачка 1. Закона о жиговима, може утврдити систематским тумачењем свих наведених законских прописа, а не само наведене одредбе Закона о жиговима како неосновано тврди ревидент. Оно указује да носилац жига може забранити другим лицима неовлашћено коришћење знака који је истоветан са његовим раније заштићеним знаком којим је обележена роба и у случају када се ради о роби у транзиту. Уколико одређена радња није изричито по врсти спецификована као неовлашћена употреба жига, то не значи истовремено да је и самим тим она дозвољена. Напротив, неовлашћена употреба жига се у погледу правне квалификације испуњава према садржини конкретне радње у односу на целокупан систем заштите који се пружа носиоцу права на жиг. Из изнетих разлога, правилно су одлучили нижестепени судови којим су усвојили тужбени захтев тужиоца у делу, који се односи на утврђење повреде жига, у делу којим је забрањен туженом свака даља повреда регистрованог жига тужиоца, те у делу којим је одређено одузимање и уништење специфициране робе о трошку туженог.

Неосновани су наводи ревидента да се Директива ЕУ 2015/2436 из 2015. године не може директно примењивати пред домаћим судовима. Ово из разлога што наведена Директива представља општеприхваћено правило међународног права, које се сагласно одредби члана 16. став 2. Устава непосредно примењује. Дакле, да би се примењивала општеприхваћена правила међународног права, није потребно да их држава ратификује, као што је то случај са међународним уговорима, који морају бити ратификовани да би представљали део правног поретка и непосредно се примењивали, па су у том смислу неосновани и без утицаја наводи ревидента, којима искључује примену Директиве на конкретан случај.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог, као неосновану и одлучио као у изреци ревизијске пресуде на основу члана 414. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић